

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Mgr. Vlastimil Tauber**, se sídlem Mírové náměstí 207/34, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Tomášem Fialou, Ph. D., LL.M., advokátem se sídlem Italská 753/27, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2019, č. j. ČTÚ-29 927/2019-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2022, č. j. 9 A 127/2019-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Fialy, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Italská 753/27, Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podle § 33a odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, vede Česká pošta, s. p., oddělenou evidenci nákladů a výnosů spojených s poskytováním a zajišťováním jednotlivých základních služeb (dále jen „oddělená evidence“). Podle § 33a odst. 5 stejného zákona Česká pošta pravidelně poskytuje výsledky oddělené evidence Českému telekomunikačnímu úřadu, aby byla zajištěna kontrola financování základních služeb, jejichž poskytování je subvencováno ze státního rozpočtu (§ 34d odst. 4 zákona o poštovních službách).

[2] Žalobce podáním ze dne 6. 6. 2019 požádal Český telekomunikační úřad (dále jen „Úřad“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „InfZ“) o poskytnutí kopií ověřených výsledků oddělené evidence za roky 2015, 2016 a 2017. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 21. 6. 2019 Úřad jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1

InfZ žádost o informace částečně odmítl. Úřad žalobci sice zaslal kopie vyžádaných výkazů, ale drtivou většinu informací v nich obsažených s odkazem na § 9 odst. 1 InfZ ve spojení s § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, jako informace podléhající obchodnímu tajemství České pošty neposkytl (údaje vypustil a nahradil tečkami). Ve výkazech tak zůstaly pouze údaje prokazující návaznost výsledků oddělené evidence na výkaz zisku a ztráty za příslušné roky.

[3] Rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 7. 2019, č. j. ČTÚ-29/2019-603.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Podle žalobce měl žalovaný posoudit, zda požadované informace byly v čase podání žádosti obchodním tajemstvím. Měl také zohlednit charakter České pošty, na kterou nelze pohlížet jako na soukromého podnikatele. Žalobce rovněž rozporoval ocenitelnost a konkurenční významnost požadovaných informací. Odepřením informací také došlo k obcházení InfZ, neboť žalovaný znemožnil laickou kontrolu hospodaření České pošty coby veřejné instituce, jejíž činnost je zčásti hrazena z veřejných prostředků. Žalovaný tak nesprávně uvažil o významu práva na informace v kolizi s ochranou obchodního tajemství. Konečně měl žalovaný aplikovat i § 9 odst. 2 InfZ a požadované informace poskytnout.

[5] Městský soud přisvědčil hlavní námitce žalobce, podle které žalovaný nesprávně aplikoval § 9 odst. 1 InfZ, a napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. Povinný subjekt musí podrobně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit, jaké informace v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ. Podle městského soudu se správní orgány ve svých rozhodnutích sice zabývaly jednotlivými znaky obchodního tajemství. Jejich vymezení a aplikaci na požadované informace nicméně učinily souhrnně ve vztahu k výsledkům oddělené evidence jako celku, a nikoli ve vztahu k druhovému, resp. typovému vymezení údajů či informací z oddělené evidence, jak vyžaduje judikatura. Vzhledem k množství druhů či typů údajů v evidenci nákladů a výnosů a jejich rozdílné charakteristice je zřejmé, že odůvodnění naplnění všech pojmových znaků zákonné definice obchodního tajemství bude odlišné např. pro skupinu údajů vymezenou jako „náklady, které se nepovažují za ekonomicky oprávněné“ – z nich pak např. skupinu údajů týkající se hospodaření České pošty (např. nevyužité náklady spojené s přípravou a zabezpečením investiční výstavby) – nebo skupinu údajů vztahujících se k managementu (např. výdaje na reprezentaci) a dále např. pro skupinu údajů vymezenou jako „maloobchodní služby“ – z nich pak např. skupinu údajů o poštovních službách vnitrostátních (např. poštovní zásilka do 2 kg – individuální podavatelé).

[6] Nad rámec odůvodnění pak městský soud dodal, že Úřad se v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabýval dobou trvání ochrany obchodního tajemství, jak mu ukládá § 12 InfZ. V napadeném rozhodnutí pak bez bližšího odůvodnění za tuto dobu označil 10 let. Dále městský soud uvedl, že odepřením oddělené evidence by byla znemožněna laická kontrola hospodaření České pošty s veřejnými prostředky, čímž by došlo k popření účelu InfZ.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

pokračování

[7] Rozsudek městského soudu napadá žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Za prvé, městský soud měl nesprávně dojít k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel informace obsažené ve výkazech za příslušné roky vymezil dle vyhlášky č. 465/2012 Sb., o způsobu vedení oddělené evidence nákladů a výnosů držitele poštovní licence. Dospěl k závěru, že všechny druhy a typy údajů vykazují stejné charakteristiky a mají stejnou důležitost. Proto je z hlediska naplnění znaků obchodního tajemství hodnotil již v prvostupňovém rozhodnutí „stejným způsobem“ s tím, že splňují definiční znaky obchodního tajemství dle § 504 občanského zákoníku. Oddělená evidence jako celek poskytuje konkurenčně významné údaje úzce související s vnitropodnikovým systémem nákladového a manažerského účetnictví. Při zkoumání naplnění znaků obchodního tajemství u jednotlivých částí oddělené evidence by teoreticky bylo možné dospět k závěru, že nejsou obchodním tajemstvím. Torzovité získání jednotlivých částí oddělené evidence a jejich následné složení by konkurenčním subjektům umožnilo získat podrobné informace o účetnictví České pošty. Oddělená evidence je proto obchodním tajemstvím jako celek.

[9] Za druhé, pokud by Úřad musel zveřejnit oddělenou evidenci nákladů a výnosů, Česká pošta by byla ve srovnání s ostatními podnikateli v poštovním sektoru značně znevýhodněna (resp. poskytnutí vyžádaných informací by bylo „diskriminační“). Podnikatelé bez poštovní licence totiž zveřejňují pouze údaje podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“), které Česká pošta zveřejňuje také. Oddělená evidence poskytuje mnohem detailnější informace o účetnictví podniku (resp. nákladových strukturách a ziskovosti svých produktů) než výkazy zveřejňované podle zákona o účetnictví. Podle čl. 14 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES se navíc podrobné informace o systémech nákladového účetnictví poskytují příslušným kontrolním orgánům jako důvěrné.

[10] Za třetí, stanovení doby ochrany vyžádaných informací jako obchodního tajemství na 10 let je korektní. Stěžovatel v tomto ohledu odkazuje na sdělení Evropské komise 2019/C 375/01, o výpočtu nákladů kapitálu u starší infrastruktury v souvislosti s přezkumem vnitrostátních oznámení v odvětví elektronických komunikací EU prováděným Komisí, které se věnuje regulaci zisku v elektronických komunikacích. Podle Evropské komise jsou nejlepším referenčním údajem pro stanovení bezrizikové úrokové míry desetileté dluhopisy. Pro zkoumání ziskovosti podniku je dle stěžovatele možné dobu 10 let, která umožňuje vyhodnocovat dlouhodobé trendy a eliminovat krátkodobé výkyvy, aplikovat i na sektor poštovních služeb. Po tuto dobu by proto měla být oddělená evidence chráněna jako obchodní tajemství. V poštovním sektoru nedochází ke skokovým změnám. Údaje z let 2015 až 2017 tak poskytují i v roce 2019 dobrou představu o celkové struktuře podniku, jeho aktivitách a hospodářských trendech i v současnosti.

[11] Za čtvrté, nad rámec výše uvedeného stěžovatel poukazuje na § 2b InfZ, který chrání informace o veřejném podniku, pokud mají obchodní nebo průmyslovou povahu

a poskytnutí informace by veřejný podnik znevýhodnilo na relevantním trhu. Ustanovení § 2b InfZ je pro řešený případ relevantní, i když nabylo účinnosti až 1. 9. 2022.

[12] Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že žalovaný měl povinnost zkoumat, zda jednotlivé údaje obsažené v oddělené evidenci splňují definiční znaky obchodního tajemství. Druhové či typové vymezení údajů a jejich individuální posouzení však ve správních rozhodnutích chybí. Rozhodnutí stěžovatele je proto nepřezkoumatelné. Argumentace stěžovatele týkající se trvání ochrany obchodního tajemství není právně relevantní. Stěžovatel měl v době podání žádosti o informace podle § 12 InfZ ověřit, zda údaje v evidenci stále naplňují znaky obchodního tajemství. Informace v průběhu času totiž ztrácejí svoji komerční hodnotu. Ustanovení § 2b na právě řešený případ nedopadá. Požadované ověřené výsledky oddělené evidence se přímo týkají hospodaření s veřejnými prostředky, protože jsou podkladem pro stanovení kompenzační platby na úhradu tzv. nespravedlivé finanční zátěže. Požadované informace by proto umožnily ověřit, zda formou příliš vysoké kompenzace nedochází ke skryté podpoře držitele poštovní licence nebo zda nedochází ke křížovému financování mezi základními a ostatními službami.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených stěžovatelem v kasační stížnosti. Přihlížel při tom k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou právě řešené věci je otázka, zda Úřad při aplikaci § 9 odst. 1 InfZ, které omezuje princip informační otevřenosti orgánů veřejné moci v zájmu ochrany obchodního tajemství, respektoval všechny požadavky stanovené zákonem a judikaturou. V tomto ohledu je NSS stejného názoru, jako městský soud, který korektně vyhodnotil rozhodnutí žalovaného jako nepřezkoumatelné.

[16] Obchodním tajemstvím ve smyslu § 504 občanského zákoníku jsou „*konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*“ Aby byla určitá *skutečnost* (tj. „informace“ ve smyslu § 3 odst. 3 InfZ) obchodním tajemstvím, právě uvedená kritéria musí být naplněna *kumulativně*. Chce-li tedy povinný subjekt žádost o informace odmítnout z důvodu ochrany obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 InfZ, musí zkoumat, zda vyžádané informace naplňují všechny zákonné definiční znaky obchodního tajemství. Nepostačuje tak např. informaci za obchodní tajemství pouze označit (rozsudky NSS ze dne 24. listopadu 2016, č. j. 9 As 280/2016-50 a ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014-37).

[17] Rovněž ale také nepostačuje označit za obchodní tajemství celý dokument, bez ohledu na různé typy či druhy informací v něm obsažené. V zásadě proto nelze uplatnit ochranu obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 souhrnně ve vztahu k celému dokumentu bez bližšího zkoumání informací v něm obsažených. Jak již v tomto ohledu opakovaně zdůraznil NSS, „*Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti – má-li rozhodnutí dostát*

pokračování

požadavkům kladeným správním řádem (jeho § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí – náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 27/2007- 87, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007- 106).“ (rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195, odst. 25)

[18] Povinný subjekt nemusí při odmítnutí žádosti podle § 9 odst. 1 InfZ zkoumat naplnění zákonných definičních znaků obchodního tajemství u každé jedné informace, kterou dokument obsahuje. Postačí, když informace alespoň *druhově* či *typově* vymezí a ve vztahu k takto vymezeným informacím pak osvětlí, jak naplňují znaky obchodního tajemství, a proto u nich aplikuje ochranu podle § 9 odst. 1 InfZ (rozsudky NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015-195 a ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014-37)

[19] Po nahlédnutí do správního spisu NSS zjistil, že povinný subjekt i žalovaný ve svých rozhodnutích popsaly, jaké informace jsou podle vyhlášky č. 465/2012 Sb. v oddělené evidenci nákladů a výnosů obsaženy. Podobně jako v kasační stížnosti uvedly, proč jsou informace v evidenci pro Českou poštu z hospodářského a manažerského hlediska důležité. Tyto informace však nevymezily podle jejich typu, resp. druhu, ale naplnění znaků obchodního tajemství v zásadě předpokládaly souhrnně ve vztahu k oddělené evidenci *jako celku*. NSS se proto v této otázce ztotožňuje s právním hodnocením městského soudu a uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože je nedostatečně (resp. nesprávně) odůvodněno.

[20] Jak již korektně uvedl městský soud v odst. 52 napadeného rozsudku, odůvodnění naplnění zákonných znaků obchodního tajemství se bude u různých skupin údajů lišit. Takové odůvodnění „*bude odlišné například pro skupinu údajů vymezenou jako „náklady, které se nepovažují za ekonomicky oprávněné“ – z nich pak např. skupinu údajů týkající se hospodaření České pošty (např. nevyužité náklady spojené s přípravou a zabezpečením investiční výstavby /tabulka č. 5, řádek č. 5/, platby promlčených dluhů /tabulka č. 5, řádek č. 8/) či zvýšení cen vstupů, které ještě neprošly procesem zpracování /tabulka č. 5, řádek č. 10/), nebo skupinu údajů vztahující se k managementu (např. veškeré odměny členů statutárních orgánů a dalších orgánů právnických osob /tabulka č. 5, řádek č. 4/, výdaje na reprezentaci /tabulka č. 5, řádek č. 16/ či pojištění odpovědnosti za škody způsobené statutárními orgány společnosti /tabulka č. 5, řádek č. 27/) či skupinu údajů týkající se zaměstnanců (např. příspěvky na závodní stravování poskytované ve vlastních zařízeních zaměstnavatele nad osobní a věcné náklady /tabulka č. 5, řádek č. 20/, jednorázová finanční částka při odchodu do starobního důchodu /tabulka č. 5, řádek č. 22/ či příspěvky na rekreaci, na kulturní a sportovní aktivity a jiné příspěvky hrazené zaměstnancům /tabulka č. 5, řádek č. 32/) a dále například pro skupinu údajů vymezenou jako „maloobchodní služby“ – z nich pak např. skupinu údajů poštovních služeb vnitrostátních (např. poštovní zásilka do 2 kg – individuální podavatelé /tabulka č. 4, řádek č. 4a/ či doporučené poštovní zásilky pro nevidomé osoby /tabulka č. 4, řádek č. 7/) či skupinu údajů „velkoobchodní služby“ – z nich pak např. skupinu údajů nepoštovních služeb /tabulka č. 4, řádek č. 39/.*“

[21] Podrobné a přesvědčivé úvaze městského soudu nemá NSS co vytknout. Označit v zásadě všech 40 položek seznamu oddělené evidence souhrnně za obchodní tajemství bez ohledu na hodně odlišné typy údajů či informací, které ten či onen řádek obsahuje, nenaplnuje požadavky výše citované ustálené judikatury kasačního soudu ohledně odepření práva na přístup k informacím.

[22] NSS rovněž odmítá stěžovatelovu argumentaci potenciálem budoucího zneužití vyžádaných informací. Pokud by NSS na takovou úvahu přistoupil, umožnil by správním orgánům odepřít *de facto* jakoukoli informaci v jakémkoli rozsahu, a to jen proto, že se tyto orgány obávají možného budoucího zneužití vyžádaných informací. Z principiálního hlediska takový postup nelze přijmout, jelikož by se přičil zásadě informační otevřenosti veřejných institucí, která je odrazem ústavně zaručeného práva na informace. Stěžovatel navíc poněkud opomíjí, že on sám je povinným subjektem. Své případné, nicméně důvodné obavy, může náležitým a přezkoumatelným způsobem vyložit ve svém novém rozhodnutí.

[23] NSS neshledal důvodnou ani druhou kasační námitku, podle které by Úřad poskytnutím oddělené evidence nákladů a výnosů Českou poštu vůči ostatním podnikatelům v poštovním sektoru nepřipustně znevýhodnil, resp. diskriminoval. Z pojmového hlediska totiž v právě řešené věci nelze o diskriminaci vůbec uvažovat. Úřad by se diskriminačního jednání vůči České poště mohl teoreticky dopustit jen tehdy, pokud by se Česká pošta nacházela ve *stejném či srovnatelném postavení*, jako ostatní podnikatelé v poštovním sektoru. Tak tomu však v projednávané věci není.

[24] Česká pošta je na území České republiky *jediným* podnikatelským subjektem držícím poštovní licenci. Jako držitel poštovní licence musí poskytovat základní (poštovní) služby, a to za podmínek § 3 odst. 2 písm. a) – e) zákona o poštovních službách, tj. trvale na celém území ČR, ve stanovené kvalitě, za dostupné ceny, v každý pracovní den, a to způsobem, který odpovídá požadavkům úředního doručování písemností. Tyto povinnosti pro Českou poštu představují zvláštní hospodářské břemeno. Žádný jiný soukromý podnikatel v poštovním sektoru nemá povinnost poskytovat vlastní služby (které se se službami základními přirozeně mohou překrývat) za výše zmíněných, podnikatelsky limitujících podmínek. Právě z tohoto důvodu je financování základních služeb poskytovaných Českou poštou subvencováno ze státního rozpočtu, a to v rozsahu čistých nákladů na poskytování základních služeb představující nespravedlivou finanční zátěž (§ 34d odst. 4 zákona o poštovních službách). Jak plyne z § 33a – § 34e zákona o poštovních službách, smyslem vedení oddělené evidence je, mimo jiné, potřeba určit výši kompenzační platby a předejít křížovému financování ostatních (čistě komerčních) služeb z veřejných prostředků, jenž jsou určeny k zajišťování služeb základních. Z tohoto důvodu podléhají pravidla vedení oddělené evidence i správnost údajů v ní obsažených kontrole ze strany Úřadu, resp. nezávislých osob jím schválených (zejm. §33a odst. 4 a 5 zákona o poštovních službách).

[25] Z těchto důvodů se proto Česká pošta v oblasti poskytování a zajišťování základních služeb evidentně nachází v naprosto unikátním, a proto definičně odlišném postavení od všech ostatních subjektů podnikajících v poštovním sektoru. Potenciální diskriminace České pošty ze strany Úřadu (tj. poskytnutím údajů z oddělené evidence) je tak s ohledem na v tomto řízení vymezený předmět sporu pojmově vyloučena.

[26] Jelikož se však jedná o zvláštního, nicméně stále podnikatele, je zapotřebí vyvažovat veřejný zájem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky se zájmem České pošty na dosahování zisku. Ačkoliv hospodaření České pošty s prostředky určenými k subvencování základních služeb kontroluje primárně Úřad, možnost laické kontroly vedení oddělené evidence nelze tím samym argumentem paušálně vyloučit. Smysl práva na informace totiž, mimo jiné, tkví v možnosti kontrolovat činnost veřejné správy, a tedy i kontrolovat vynakládání veřejných prostředků a hospodaření s nimi (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č.j. 1 As 17/2008-67). Ostatně dotažení argumentů stěžovatele do všech svých logických

pokračování

důsledků by mimo jiné znamenalo, že kompetence toho či onoho správního úřadu dozorem nad nějakým typem aktivity by zároveň vylučovala možnost dozoru veřejnosti, neboť již jím byl někdo pověřen.

[27] NSS se dále nemohl zabývat argumentací stěžovatele, že v důsledku čl. 14 odst. 7 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby (v češtině ZV Úř. věst., kap. 06, sv. 3, s. 71) je nutné výsledky oddělené evidence považovat za informace důvěrné. Argumentace zmíněnou směrnicí se poprvé objevuje až v kasační stížnosti, v rozporu s § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec tohoto posouzení NSS pouze v obecné rovině dodává, že i v situaci, kdy by byl odkaz na toto ustanovení směrnice relevantní. Úřad, jakožto součást členského státu, by se jej v případě absence jeho transpozice do českého právního řádu (srov. zejm. § 33a odst. 5 zákona o poštovních službách) vůči žalobci tak jako tak dovolávat nemohl. Z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že zatímco jednotlivci jsou oprávněni dovolávat se jasných, dostatečně přesných a bezpodmínečných proti členskému státu, který dané ustanovení směrnice neprovedl do vnitrostátního práva, nebo ji provedl nesprávně (srov. kupř. rozsudek ze dne 17. 12. 2015, C-402/14, *Viamar*, bod 25), v případě členského státu tomu tak není. Členský stát totiž nemůže těžit ze skutečnosti, že nesprávně provedl (resp. porušuje) právo Evropské unie (např. rozsudek ze dne 12. 12. 2013, C-425/12, *Portgás*, bod 23).

[28] NSS neshledal důvodnou ani třetí kasační námitku, podle které je údaj z oddělené evidence nutné chránit jako obchodní tajemství po dobu 10 let. Za prvé, předpokladem pro ochranu informací jako obchodního tajemství, a to po jakkoli dlouhou dobu, je přirozeně skutečnost, že po celou tuto dobu naplňují zákonné definiční znaky obchodního tajemství. To však stěžovatel ve svém správním rozhodnutí nikterak přezkoumatelně neosvětlil. Za druhé, jak již uvedl městský soud v odst. 57 napadeného rozsudku, stěžovatel ve správním řízení přezkoumatelně neodůvodnil, proč je namíste informace jím považované za obchodní tajemství chránit právě po dobu 10 let. Toto opomenutí se snaží dohnat teprve v kasační stížnosti v důsledku výtky městského soudu, kdy rovněž poprvé zmiňuje sdělení Komise 2019/C 375/01.

[29] Relevance tohoto Sdělení pro projednávanou věc však NSS uniká. Sdělení Komise o výpočtu nákladů kapitálu u starší infrastruktury v souvislosti s přezkumem vnitrostátních oznámení v odvětví elektronických komunikací EU prováděným Komisí 2019/C 375/01 se totiž, podle svého vlastního vymezení, věnuje metodice výpočtu váženého průměru nákladů kapitálu (WACC) při amortizaci starší infrastruktury v odvětví elektronických komunikací. Za jeden (nutno podotknout, ze dvou) parametrů odrážející obecné hospodářské podmínky podniku Komise označuje bezrizikovou míru investic. Tu je dle sdělení vhodné stanovovat na základě výnosů státních dluhopisů se splatností 10 let. Je tedy patrné, že sdělení se vztahuje k odlišnému věcnému tématu a v jiném odvětví, než je tomu v právě řešeném případě. Pokud bylo úmyslem stěžovatele využít dané Sdělení Komise pro širší argument analogií, která měla být dovozena mimo oblast úpravy daného (navíc pouze doporučujícího) sdělení, pak by bylo nezbytné tuto úvahu o poznání lépe zdůvodnit než pouhým jednovětým konstatováním, že poštovní služby a elektronické komunikace jsou si podobné tím, že v obou sektorech „*fixní náklady představují významnou část nákladů oproti nákladům variabilním.*“ V každém případě však opět jakákoliv přezkoumatelná úvaha v tomto ohledu absentuje v rozhodnutích povinného subjektu a žalovaného.

[30] Již jen pro úplnost NSS dodává, že neshledal relevantní ani argumentaci, kterou stěžovatel opírá o § 2b odst. 1 písm. b) InfZ. Za prvé, ustanovení nabylo účinnosti až 1. 9. 2022 a na projednávaný případ se neaplikuje. Za druhé, i kdyby bylo z temporálního hlediska relevantní, stěžovatel by musel náležitě vysvětlit, proč by NSS měl dané ustanovení zohlednit. Z ustanovení vyplývá, že státní podnik nemusí poskytovat takové informace, které mají obchodní nebo průmyslovou povahu a jejichž poskytnutí by státní podnik znevýhodnilo na relevantním trhu. Podle § 2b odst. 2 InfZ však zároveň platí, že § 2b odst. 1 se nepoužije, pokud jde o relevantní činnost podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, a to ve smyslu § 153 a § 154 zmíněného zákona. Z § 153 odst. 1 písm. h) bodu 1 zákona o zadávání veřejných zakázek však plyne, že takovou relevantní činností je i poskytování poštovních služeb, „*které spočívají v podání, třídění, přepravě a dodávání poštovních zásilek bez ohledu na to, jde-li o základní služby nebo nikoliv (...)*.“ Jinými slovy, i pokud by se stěžovatelem odkazované ustanovení vůbec temporálně aplikovalo, *quid non*, pak by stěžovatel musel rovněž přezkoumatelně vysvětlit, jak se výjimka z poskytování informací podle § 2b odst. 1 písm. b) InfZ vztahuje na právě řešenou situaci.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci plný úspěch, neboť kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[33] Zástupce žalobce učinil v řízení před kasačním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé [vyjádření ke kasační stížnosti; § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce osvědčil, že je plátcem DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě 21 % (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), tj. 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen žalobci zaplatit k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Fialy, advokáta, a to do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2023

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu